

VARITSEJA ÖÖS

ROBERT BRYNDZA
PEAINSPEKTOR ERIKA FOSTERI KRIMIPÕNEVIK

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

Originaal:
THE NIGHT STALKER
A DETECTIVE ERIKA FOSTER NOVEL
by ROBERT BRYNDZA

Copyright © 2016 by Robert Bryndza. All rights reserved.
First published by Bookouture.

Tõlge eesti keelde © Raili Puskar ja Kirjastus Pegasus 2017

Toimetanud Lydia Raadik
Küljendanud Margit Toovere
Kaane kujundanud Jan Garshnek
Kaanefoto: Arcangel

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

ISBN 978-9949-620-15-9

pegasus.ee

Jänile, Rikyle ja Lolale

Head päevavaimud vaovad une rüppe,
öö tondid saagi poole teevad hüppe.*

William Shakespeare, „Macbeth“

* Tõlkinud Jaan Kross.

ESIMENE PEATÜKK

Oli lämmitavalt palav juunikuu lõpupoolne päev. Musta riietatud inimkuju lippas kergel sammul – peaaegu hääletult – kitsal teerajal pimeduses, langetades tihedate puude ja põõsastega kontakti vältimiseks pead või hüpates nõtkelt kõrvale. Näis, nagu oleks vari vuhisenud vaikselt üle lehtede.

Öine taevast moodustas kõrgete puulatvade kohal üksnes kitsa triibu ja linna valgusreostus heitis võsale videvikuarjundi. Väikest kasvu varju meenutav kuju jõudis paremal pool võsas tekkiva avauseni ja jäi äkitselt hingetuna seisma, süda pekslemas.

Ümbrus vilkus sinakasvalges valguses, kui kell 19.39 London Bridge'i jaama suunduv rong sirutas diisliküttelt elektrile üle minnes metalsed käsivarred elektriliinide poole. Vari kükitas tühjade valgustatud vagunite mööda murisesed maha. Veel kaks valgussähvatust ning siis oligi rong läinud ja kitsas võsariba mattus taas pimedusse.

Vari tuiskas hääletult edasi mööda teerada, mis käänas nüüd raudteerööbastest pisut eemale. Vasakul muutusid puud hõredamaks, paljastades majarivi. Möödusid hetkvõtted majatagustest aedadest: heas korras mustad pildid öös liikumatu aiameöbli ja aiatööriistade kuuride ning kiikedega.

Ja siis ilmus nähtavale *see* maja. Samamoodi nagu teised pikas ravis seisvad majad, oli ka see kolmekordne heledatest kividest maja pärit Victoria ajastust, aga selle omanik oli rajanud maja

taha esimesest korrusest eenduva suure klaasist juurdeehituse. Väikest kasvu vari teadis selle omaniku kohta kõike. Tal oli teada maja plaan. Ta teadis omaniku päevakava. Ja mis kõige olulisem: ta teadis, et täna õhtul on mees üksi.

Vari jäi aia tagumises nurgas seisma. Kitsa teerajaga äärneva võrkaia veerel kasvas suur puu. Ühes kohas oli puutüvi kasvanud ümber metallposti, hammustades sellesse nagu suur huulteta suu. Ülespoole pakatas igasse ilmakaarde raske lehtedest pühapaiste, varjates raudtee poolt vaadatuna vaate majale. Paar päeva tagasi, ühel õhtul tuli vari sama teed siia ja löikas võrkaia servad katki ning kinnitas need pärast uuesti kohale tagasi. Nüüd tuli aed kergesti eest ära ja vari roomas august sisse. Rohi tundus kuiv ja maapind oli nädalaid kestnud kuivusest pragnenud. Must vari ajas end puu all jalule ja sööstis kiire sujuva liigutusega kummargil üle muru.

Maja tagaküljele oli kinnitatud väline kliimaseade. See surises valjult, summutades jalgade krudina kruusal, mis kattis klaasist juurdeehituse ja kõrvalmaja vahele jäävat kitsast maa-riba. Vari jõudis madala aknani ja kükitas laia aknalaua alla. Aknast säras valgus, heites naabermaja seinale ruudukujulise kollase laigu. Tõmmanud jooksudressi kapuutsi pähe, ajas vari end pikkamööda jalule ja kiikas üle laia aknalaua.

Majas toimetav mees oli neljakümnendates eluaastates, pikka kasvu ja hea kehaehitusega, kandis kollakaspruune pükse ja üleskeeratud varrukatega valget särki. Ta liikus suures avatud plaaniga köögis ringi, võttis ühest kapist veiniklaasi ja valas sinna punast veini. Neelas suure sõõmu ja valas klaasi uuesti täis. Laual oli kiirtoit. Mees võttis sellelt pappümbrise ja torkis korgitseriga kilesse augud.

Varjus tärkas vihkamine. Nii joovastav oli näha meest seal majas, teades, mis hakkab juhtuma.

Köögis õiendav mees seadistas mikrolaineahju ja pistis eine ahju. Kostis piip ja digitaalne kell asus sekundeid lugema.

Kuus minutit.

Mees võttis veel lonksu veini ja lahkus köögist. Mõni hetk hiljem süttis tuli vannitoaaknas, mis oli täpselt selle paiga kohal, kus vari kõssitas. Aken avati paari tolli jagu ja dušivesi keerati kriuksatusega voolama.

Akna all kõssitav vari tegutses südame põksudes kiiresti: ta tõmbas lahti rahavöö luku, võttis sealt lameda kruvikeeraja ning pistis selle akna ja aknalaua vahele tekkinud prakku. Pisut surunud, popsatas aknariiv lahti. Aken liikus sujuvalt üles ja vari puges tekkinud pilust sisse. Nüüd oli see hetk käes. Kogu kavandamine, aastatepikkune äng ja valu ...

Neli minutit.

Kuju sisenes kööki. Ta süstis väikesest plastsüstlast kähku punase veini klaasi läbipaistva vedeliku, keerutas veini klaasis ja pani selle tagasi mustale graniitlauale.

Vari seisis hetke paigal, kuulatas, nautis kliimaseadmest õhkuvaid jahedaid laineid. Mustast graniidist köögilett helkis tulesäras.

Kolm minutit.

Vari väljus kähku köögist, möödus trepi puidust tugisambast ja lipsas elutoakse taha pimedusse. Hetk hiljem tuli mees trepist alla, ainsaks kehakatteks rätik. Mikrolaineahi piibitas kolm korda pikalt, andes teada, et on omadega valmis saanud. Kui mees paljajalu mööda tatsas, oli õhus tunda puhta naha lõhna. Vari kuulis klöbinat, kui sahtlist võeti söögiriistad, ja tooli kriipimist puitpõrandal, kui mees istus sööma.

Vari hingas sügavalt välja, väljus pimedusest ja läks vaikselt trepist üles.

Varitsema.

Ootama.

Ellu viima pikalt oodatud karistust.

TEINE PEATÜKK

NELI PÄEVA HILJEM

Londoni lõunaosa vaikselt tänaval oli õhk lämbe ja niiske. Ööliblikad kihased üksteise otsa pörkudes majarivi valgustava laterna oranžis valgussõoris. Estelle Munro lohistas pikkamööda sammudes jalgu, artriit tegi liikumise raskeks. Valgusele lähemale jõudes astus ta kõnniteelt sõiduteele. Maha astumine pani ta ägama, aga hirm ööliblikate ees sai võitu artriidist piinatud põlves tunda andvast valust.

Estelle läks kahe pargitud auto vahelt läbi ja tegi suure kaare ümber valgussõõri. Asfaldilt õhkus päevase päikese kuumust. Kuumalaine oli kestnud juba kaks nädalat, rõhudes Londoni ja Inglismaa kaguosa elanikke ning Estelle'i süda protestis koos tuhandete teiste vanainimeste südametega. Just nagu Estelle'i mõtteid tabades kostis eemalt kiirabiauto sireen. Ta tundis suurt kergendust, kui märkas, et kaks järgmist laternat on katki, ja astus pikkamööda kahe pargitud auto vahelt läbi tagasi kõnniteele.

Ta oli pakkunud, et toidab poja Gregory äraolekul tema kassi. Talle ei meeldinud kassid. Ta oli teinud pakkumise üksnes selleks, et saaks rahulikult majas ringi nuuskida ja näha, kuidas saab poeg hakkama pärast seda, kui tolle naine Penny ta maha jättis, võttes kaasa Estelle'i viieaastase pojapoja Peteri.

Gregory peene maja värava ette jõudes oli Estelle hingetu ja higist läbimärg. Tema arvates oli see kõige peenem maja kogu tänaval. Ta võttis rinnahoidja õlapaela alt suure taskuräti ja pühkis näolt higi ära.

Estelle otsis klaasuksele langevas oranžikas laternavalguses võtit. Ust avades lõi talle näkku lämmatav kuumus ja ta astus vastumeelselt sisse, sattudes uksematile pudenenud kirjadele. Ta vajutas ukse kõrval lülitit, aga esik jäi pimedusse.

„Pagana pihta! Juba jälle!” porises ta ust enda järel kinni tõmmates. Kobades maast kirju korjata, turgatas talle pähe, et see oli juba kolmas kord, kui Gregory äraolekul elektrit polnud. Ühel korral oli elektrikatkestuse põhjus akvaariumi valgustus ning teisel korral oli Penny jätnud vannitoas tule põlema ja pirn oli lõhkenud.

Estelle õngitses käekotist mobiiltelefoni ja võttis kõverate sõrmedega kohmitsedes ekraanilukustuse maha. Telefon heitis paari jala kaugusele hämara kuma, valgustades heledat vaipa ja kitsa kordori seinu, ning ta võpatas, nähes vasakul seinal rippuvas peeglis oma tontlikku peegelpilti. Hämar valgus muutis liiliad ta varrukate pluusil kuidagi sinakaks ja mürgiseks. Ta suunas telefoni valguse vaibale ja liikus jalgu lohistades elutoa ukse poole, kobades sinna jõudes ukse kõrval seinal lülitit, veendumaks, et tegu polnud mitte üksnes läbi läinud pirniga esikus. Ta klõpsis lülitit, aga ei midagi.

Siis kustus telefoniekraan ja ta oli täielikus pimeduses. Vaikus oli kuulda üksnes ta enda rasket hingamist. Estelle läks paanikasse ja üritas uuesti telefoni ekraanilukku avada. Alguses ei liikunud artriidist vaevatud sõrmed küllalt kiiresti, aga lõpuks see siiski õnnestus ja telefon heitis elutuppa sinaka valguskuma.

Majas oli lämmatav: kuumus surus talle peale, summutas kuulmise. Tal oli niisugune tunne, nagu oleks ta vee all. Õhus hõljusid tolmuebemed; kärbsed hõljusid hääletult kohvilauale

pandud suure kunstipärasust taotleva portselanist vaagna kohal, mis oli täidetud pruunide puidust keradega.

„See on ju kõigest elektrikatkestus!” nähvas Estelle. Häälkajas raudkaminalt teravalt vastu. Ta oli ärritunud, et läks paa-nikasse. Lihtsalt voolukatkestus, ei muud. Tõestamiseks, et tal pole midagi karta, joob ta esmalt klaasi külma vett ja seejärel tuleb elekter tagasi saada. Ta keeras ringi ja sammus otsuse-kindlalt köögi poole, telefoni hoidev käsi pikalt ees.

Klaasist seintega köök tundus telefoni hämaras valguses tohutu suur, ulatudes aeda välja. Estelle tundis end siin kuidagi kaitsetuna. Kostis suhin ja löka-löka, kui rong taamal aia tagant möödus. Estelle läks kapi juurde ja võttis klaasi. Silma valgunud higi pani silmad kipitama ja ta pühkis palja käsivarrega nägu. Lasi seejärel klaasi vett täis ja kirtsutas nina, tundes, et vesi on leige.

Taas kustus telefoniekraani valgus ja ülemiselt korruselt kostev kolin katkestas vaikuse. Estelle pillas klaasi maha. See purunes puitpõrandale kukkudes kildudeks. Ta süda peksis ja tagus ning siis kostis pimeduses ülemisel korrusel jälle mingi kolin. Ta haaras köögiriistade nõust tainarulli ja läks trepjalamile.

„Kes seal on? Mul on pipragaas ja ma helistan kohe politseisse!” karjus ta pimedusse.

Järgnes vaikus. Kuumus oli lausa rusuv. Mõtted poja majas ringinuuskimisest olid kadunud. Estelle ihkas ainult minna koju ning vaadata oma õdusas ja säravalt valgustatud majas Wimbledon'i parimaid hetki.

Midagi sööstis pimedusest välja ja tuhises trepist alla tema poole. Estelle taganes šokeeritult ja oleks telefoni peaaegu maha pillanud. Aga siis nägi ta, et see oli kass. Kass seisatas ja nühkis end ta säärete vastu.

„Pagana pihta, sa ehmatasid mu poolsurnuks!” ohkas Estelle kergendust tundes. Südamepekslemine andis järele. Ent ülemisselt korruselt hõljus mingi vastik hais. „No see veel puudus. Kas sa tegid seal pahandust? Sul on ju oma liivakast ja luuk, mille kaudu õue minna.”

Kass vaatas Estelle'ile ükskõikselt otsa. Vähemasti seekord oli Estelle'il kassi olemasolu üle hea meel. „Tule, ma annan sulle süüa.”

Naine tundis end märksa paremini, kui kass talle trepi all asuva kapi juurde järgnes; ta lasi elektrikilpi otsides kassil säärete vastu nühkida. Kilbi plastkaant avades märkas ta, et pealüliti oli väljas. *Imelik*. Ta lükkas pealüliti sisse ja esik täitus valgusega. Kuskilt kostis piip ja kliimaseade lülitus tööle.

Estelle läks tagasi kööki ja lülitas valguse sisse. Tohtu suurtest akendest paistis vastu kogu köök ja tema enda peegelpilt. Kass hüppas köögiletile ja vaatas talle küsivalt otsa, kui ta katkise klaasi kilde kokku pühkis. Saanud selle tööga ühele poole, avas Estelle kassitoidupaki, pigistas sisu alustassile ja pani põrandale. Juba oli tunda, et kliimaseade töötas. Estelle seisatas hetke ja lasi jahedal õhul end paitada, vaadates, kuidas kass väikese roosa keelega elegantselt pasteeti lakub ja näksib.

Halb hais muutus intensiivsemaks ja nüüd, mil kliimaseade puhus majas õhku ringi, see lausa pahises kööki. Kass sõi söögi ära ja lakkus nüüd tühja tassi, mis kolksus põrandal. Seejärel tuiskas ta klaasseina poole ja kadus kassiluugi kaudu õue.

„Sina sööd kõhu täis ja lased jalga. Mina aga koristagu sinu järelt kõik ära,” torises Estelle. Ta haaras lapi ja vana ajalehe ning läks pikkamööda trepist üles. Mida kõrgemale ta jõudis, seda hullemaks muutusid kuumus ja hais. Ta jõudis eredalt valgustatud trepimademele. Otsis siis põhjalikult läbi tühja vannitoa, külalistoa, väikese kabineti lauaaluse. Kassi jäetud üllatusest polnud jälgegi.

Poja magamistoa uksele jõudes muutus hais lausa kohutavaks ja pani öökima. *Kõigist vastikutest haisudest on kassi sita hais kõige hullem*, mõtles ta endamisi.

Magamistuppa astudes pani ta tule põlema. Õhus sumisesid ja pinisesid kärbsed. Laial voodil oli tumesinine tekk heidetud kõrvale ja voodil lamas alasti mees, pea tugevasti kinni tõmmatud kilekotis, käed seotud voodi päitse külge. Mehe kile vastu surutud silmad olid lahti ja jõllitasid groteskselt. Estelle'il kulus hetk aega, et mõista, kellega on tegu.

See oli Gregory.

Tema poeg.

Ja siis tegi Estelle midagi sellist, mida polnud juba aastaid teinud.

Ta kriiskas.

KOLMAS PEATÜKK

Peainspektor Erika Foster polnud end juba ammu ühelgi õhtusöögil nii ebamugavalt tundnud. Kui peoperemees Isaac Strong avas nõudepesumasina ning asus taldrikuid ja söögiriistu sinna sisse laduma, järgnes kohmetu vaikus, mida katkestas üksnes nurgas töötava elektripuhuri surin. Aga sel ei õnnestunud kuumust sugugi leevendada ning jahutamise asemel puhus see köögis üksnes sooja õhku ringi.

„Suur tänu. Lasanje oli imemaitsev,” lausus Erika, kui Isaac üle laua tema taldriku võttis.

„Kasutasin Béchameli kastme valmistamiseks kohvikoort,” vastas Isaac. „Kas said aru?”

„Ei.”

Isaac läks tagasi nõudepesumasina juurde ja Erika vaatas köögis ringi. Köök oli elegantne, Prantsuse maakodu stiilis: valgeks värvitud kapid, heledast puidust köögiletid ning suur ja sügav valge keraamiline kraanikauss. Erika peast käis läbi mõte, kas ehk oli Isaac kohtuarstina meelega roostevabast terasest hoidunud. Ta pilk peatus Isaaci endisel kaaslasel Stephen Linleyl, kes istus suure köögilaua ääres tema vastas ja uuris teda kahtlustavalt, huuled pruntis. Mees oli noorem kui Erika või Isaac – võis arvata, et umbes kolmkümmend viis. Ta oli tugeva kondi ja ilusa näoga Adonis, aga ta näos välgatas kohati salalik ilme, mis ei meeldinud Erikale sugugi. Ta sundis end mehe hoiakut naeratusega leevendama, võttis siis lonksu veini ja

püüdis mõelda, mida öelda. Vaikus hakkas ebamugavalt pikaks venima.

Tavaliselt Isaaciga õhtust süües sellist asja ei juhtunud. Viimase aasta jooksul olid nad söönud Isaaci õdusas Prantsuse stiilis köögis nii mõnegi õhtueine. Nad olid naernud, jaganud mõningaid saladusi ja Erika oli tundnud, kuidas nende vahel areneb sõprus. Ta oli suutnud Isaacile oma mehe Marki surmast rääkida rohkem kui viimase kahe aasta jooksul kellelegi teisele. Ja Isaac oli rääkinud omakorda temale sellest, kuidas oli kaotanud oma elu suurima armastuse, Stepheni.

Ehkki Mark oli saanud traagiliselt surma politseireidi ajal töökohuseid täites, Stephen aga oli murdnud Isaaci südame, jättes ta maha teise mehe pärast.

Just sellepärast oligi Erika väga üllatunud, kui ennist Isaaci juurde jõudes Stepheni siit eest leidis. Õigupoolest polnudki ta niivõrd üllatunud ...

... see oli tundunud pigem ootamatu rünnakuna.

Kuigi Erika oli elanud Ühendkuningriigis üle kahekümne viie aasta, tabas ta endas soovi, et see õhtusöök oleks toimunud tema kodumaal Slovakkias. Slovakkias olid inimesed otsekohesed.

Mis toimub? Sa oleks ju võinud mind hoiatada! Miks sa mulle ei öelnud, et su idioodist endine peika on siin? Oled sa peast põrunud, et lased ta pärast kõike seda, mida ta sulle tegi, tagasi oma ellu?

Sisenenud kööki ning leidnud sealt eest lühikestes pükstes ja T-särgis laisalt lõsutava Stepheni, oli Erikal olnud tahtmine karjuda. Aga ta tundis kohmetust ja inglise viisakus dikteeris, et kõike tuleb ilustades varjata ning teha nägu, et kõik on korras.

„Kas keegi kohvi soovib?“ küsis Isaac, kui sulges nõudepesumasina ukse ja teiste poole pöördus. Isaac oli pikka kasvu kena välimusega mees, tal olid paksud tumedad juuksed, mis

olid kõrgelt laubalt taha lükatud. Ta suuri pruune silmi raamisid peenikesed kulmud, mis võisid eri sarkastilisi emotsioone edastades kas kerkida või kokku tõmbuda. Kuid sel õhtul tundis ta üksnes kimbatust.

Stephen keerutas klaasis valget veini ja viis siis pilgu Erikalt Isaacile. „*Juba* kohv? Kell pole veel kaheksagi ja ilm on nii neetult kuum. Tee veel üks vein lahti.”

„Ei, suur tänu, kohv oleks tõesti hea mõte,” lausus Erika.

„Kui sa just pead kohvi tegema, tee vähemalt selle masinaga,” ütles Stephen. Seejärel lisas niisuguse olemisega, nagu oleks siin kõik tema oma: „Kas ta rääkis, et ma ostsin talle Nespresso? Maxis terve varanduse. Viimase raamatu avansi eest.”

Erika naeratas läägelt ja haaras laua keskelt kausist röstitud mandli. Seda närides oli tal tunne, nagu teeks selle krõmpsutamine kohutavat lärmi. Ebamugava õhtusöögi ajal oli lobisenud peamiselt Stephen, rääkides üksikasjalikult käsilolevast uuest kriminaalromaanist. Ühtlasi oli ta pidanud vajalikuks rääkida neile kohtuekspertisist, mis oli Erika arvates pisut maotu, võttes arvesse, et Isaac oli riigi üks juhtivamaid kohtupatolooge ja Erika ise oli Londoni politsei peainspektorina lahendanud päriselus edukalt hulganisti mõrvajuhtumeid.

Isaac asus kohvi tegema ja lülitas raadio sisse. Vaikust lõhes-tas Madonna „*Like a Prayer*”.

„Keera valjemaks! Madge meeldib mulle,” ütles Stephen.

„Kuulame midagi mahedamat,” lausus Isaac raadiojaamu otsides, kuni Madonna kraaksuva hääle asendasid kurblikud viiulihelid.

„*Väidetavalt* on ta gei,” lausus Stephen silmi pööritades.

„Stevie, ma lihtsalt leian, et praegu sobib midagi mahedamat,” vastas Isaac.

„Pagana pihta! Ega me kaheksakümnesed ole! Lõbus peab ju ka olema. Erika, mida sina tahad teha? Mismoodi sina lõbutsed?”

Erika arvates oli Stephen väga vastuoluline. Ta riietus nagu Ameerika idaranniku ülikooli sportlane – sugugi mitte geilikult –, aga tema liigutustes oli poosetavat kergust. Nüüd tõstis ta jala üle põlve, ajas huuled prunti ja ootas Erika vastust.

„Mulle tundub ... et ma lähen teen ühe sigareti,” lausus Erika käekotti haarates.

„Ülemise korruse uks on lahti,” ütles Isaac talle vabandaval pilgul otsa vaadates. Erika lahkus naeratust näkku manades köögist.

Isaac elas majas, mis asus Greenwichi lähedal Blackheathis. Ülemise korruse külalistoal oli väike rõdu. Erika avas klaasukse, läks õue ja süütas sigareti. Ta puhus õhtuse kuumuse raskust tundes suitsu tumedasse taevasse. Suveõhtune taevast oli selge, aga tähed olid ta ees laiuva linna valgusreostuse tõttu vaevalt näha. Ta vaatas pead kuklasse ajades Greenwichi observatooriumi laserkiire poole üles, kus see kadus kõrgel taevast tähtede sekka. Ta tõmbas veel ühe sügava mahvi ja kuulas, kuidas allpool pimedas aias häälitsevad kilgid ning nende laul segunes maja tagant autorohkelt tänavalt kostva liiklusmüraga.

Kas ta oli liiga karm, kui mõistis Isaaci hukka, et too lasi Stepheni oma ellu tagasi? Kas ta oli üksnes kade, et ta vallaline sõber polnud enam vaba? Ei, tema tahtis Isaacile parimat ning Stephen Linley oli negatiivne ja ennast täis. Ta mõtles kurvalt, et Isaaci elus ei pruugi jätkuda ruumi mõlemale, nii talle kui ka Stephenile.

Ta mõtles väikesele tagasihoidlikult sisustatud korterile, mida ta ei suutnud kuidagi koduks nimetada, ja üksildastele öödele oma voodis, mil ta vahtis pimedusse. Erika ja Mark olid jaganud oma elu rohkem kui pelgalt mehe ja naisena. Nad olid

olnud kolleegid, mõlemad astusid kahekümnendate eluaastate algul Manchesteri politseisse. Erika oli olnud tõusev täht ja ta edutati üsna kiiresti peainspektori ametikohale, mille tulemusel oli tema auaste Marki omast kõrgem. Mark oli aga teda selle eest veelgi rohkem armastanud.

Aga siis – peaaegu kahe aasta eest – oli Erika juhtinud hukatuslikku narkoreidi, mille tagajärjel said Mark ja neli ta kolleegi surma. Pärast seda tundus kurbuse ja süütunde koorem kandmiseks kohati liiga ränk ning ta nägi suurt vaeva, et leida oma kohta maailmas ilma oma meheta. Uus algus Londonis oli raske, aga töö mõrvade ja raskete kuritegude üksuses aitas tal taas energiat leida. Ent kui omal ajal oli ta olnud politseis tõusev täht, siis nüüd oli tema maine saanud kannatada ja ta karjääri areng peatunud. Ta oli otsekohene, motiveeritud ja väga tark inimene, kes ei talunud lolle – kuid tal polnud aega politsei poliitikaga jamada ning ta oli ülemustega korduvalt piike murdnud, mistõttu olid tal kõrgetel ametikohtadel vaenlased tekkinud.

Erika süütas uue sigareti ning oli just otsustanud, et peaks tooma mingi ettekäände ja laskma kähku jalga, kui hoopis klaasuks tema taga avanes, Isaac pistis pea välja ning tuli samuti rõdule.

„Mulle kuluks ka üks ära,” ütles ta ust sulgedes ja Erika kõrvale raudpiirde äärde tulles. Erika ulatas talle naeratades sigaretipaki. Isaac õngitses suure elegantse käega pakist sigareti ja langetas pea, kui Erika talle tuld pakkus.

„Anna andeks. Keerasin tänase õhtu täiesti tuksi,” lausus Isaac end sirgu ajades ja suitsu puhudes.

„Sinu elu,” lausus Erika. „Aga sa oleks võinud mind asjade seisuga kurssi viia.”

„See kõik käis nii kähku. Ta ilmus hommikul mu lävele ja me oleme kogu päeva rääkinud ja ... ma ei hakka detailidesse

laskuma. Ma ei saanud nii viimasel minutil õhtusööki ära jätta ... pealegi ei tahtnud ma seda teha.”

Erika nägi ta näol ängi mänglemist. „Isaac, sul pole vaja mulle midagi selgitada. Kuigi sinu asemel tooksin selgituseks himu. Sa olid ihast vallatud. See on märksa andestatavam.”

„Saan aru, et ta on keeruline isiksus, aga kui me oleme kahekesi, on ta hoopis teistsugune. Ta on kaitsetu. Mis sa arvad, kas sellest võiks seekord asja saada, kui läheneksin asjale õigesti, seaksin korralikud piirid?”

„Võimalik ... Ja vähemalt ei saa ta sind uuesti ära tappa,” märkis Erika sarkastiliselt.

Stephen oli kasutanud ühe oma romaani kohtupatoloogi eeskujuna Isaaci ja oli lasknud tegelasel üsnagi detailselt kujutatud geide tüli käigus surma saada.”

„Ma räägin tõsiselt. Mis sa arvad, mida ma peaksin tegema?” küsis Isaac, silmis äng.

Erika võttis tal ohates käest. „Sa ei taha kuulda seda, mida mina arvan. Mulle meeldib su sõber olla.”

„Pean sinu seisukohast lugu. Ütle mulle, mida ma peaksin tegema ...”

Klaasuks avanes kriuksatusega ning rõdule ilmus paljajalgne Stephen, käes klaas viski ja jääga. „Mida sa pead talle ütlema? Mis mõttes, et mida ta peaks tegema?” küsis ta teravalt.

Kohmetu vaikuse katkestas Erika koti põhjast kostev sõnumi saabumise tirin. Võtnud kotist telefoni, luges Erika kulmu kortsutades sõnumit.

„Kõik korras?” küsis Isaac.

„Honor Oak Parkis Laurel Roadil on ühest majast leitud valge mehe surnukeha. Tundub kahtlane,” lausus Erika, lisa-des: „Kurat, mul pole ju autot. Tulin taksoga.”

„Sa pead määrama kohtupatoloogi. Võin su oma autoga viia?” pakkus Isaac.

„Mina arvasin, et sul on vaba õhtu,” nõudis Stephen nõrdinult.

„Ma olen kogu aeg valves, Stevie,” vastas Isaac. Paistis, et ta ihkab iga hinna eest siit pääseda.

„Olgu, sellisel juhul lähme,” lausus Erika, suutmata vastu panna kiusatusele öelda Stephenile: „Näib, et sinu masinaga tehtud kohv peab ootama.”